

Po II wojnie światowej antologia literacka staje się jednym z najważniejszych sposobów reprezentacji literatury ukraińskiej, który zmienia się w zależności od definiowania i redefiniowania statusu pisarza. Podczas gdy w literaturze radzieckiej pod opieką Akademii Nauk pojawiają się wydania wielotomowe, konstruujące postać pisarza jako uczestnika socjalistycznej reorganizacji rzeczywistości, antologie emigracyjne rozwijają mit o pisarzu jako twórcy świata słów, stającego się nową „przestrzenią spotkania” dla całej wspólnoty kulturowej. Antologie literackie opublikowane po upadku Związku Radzieckiego (których liczba rośnie wielokrotnie) odzwierciedlają wszystkie problemy transformacji tożsamości autorów od wieszczą do gracza w niepewnej rzeczywistości, a także różne modele mitologizacji twórczości od romantyzmu do postmodernizmu. W tym kontekście szczególnie widoczna staje się zmiana natury gatunkowej antologii, która stopniowo przechodzi z kolekcji do projektu. Z jednej strony zauważalny jest efekt komercjalizacji literatury w warunkach rynkowych, przekształcenie pisarza w „producenta” towaru tekstowego. Z drugiej strony, obok klasycznego pisarza, który w uznawany przez czytelników sposób reprezentuje wartości estetyczne, powstaje postać pisarza jako intelektualisty publicznego, podejmującego wyzwanie tworzenia nowych zmysłów i nowych form wypowiedzi na aktualne tematy.